

aktiviteter, koncerter, undervisning m. v. i hovedstadsområdet og i de større provinsbyer, og der er en betydelig social skævhed i deres udnyttelse. Uanset at alle bidrager på lige fod til det offentlige udgifter til kulturlivets opretholdelse, er adgangen til kulturgoderne højst forskellig. Der må skabes en mere liden adgang til musikalske oplevelser for alle uden begrænsninger af hverken social eller geografisk karakter.

Landsdelsorkesterordningen og placeringen af de statsdrevne musikonservatorier er i sig selv udtryk for decentraliseringstanken, og i administrationen af de støttemuligheder, som indtil videre har været til rådighed for vort musikliv, er der også lagt en klar decentraliseringstendens for dagen. Dette gælder således ved fordelingen af de midler, der gennem den ved lov nr. 40 af 14. februar 1935 oprettede kulturelle fond tilflyder dansk musikliv. Ved sine årlige uddelinger af de til fondens rådighed værende midler på godt 2 mill. kr. har bestyrelsen bidraget til opretholdelsen af musikforeningerne landet over, af lokale kor og korforeninger og af mindre ensembler og ikke mindst af folkemusikskolerne. Derudover har man ydet støtte til en række koncertinitiativer og herunder bidraget til, at de såkaldte alternative musikformer som jazz-, beat- og folkemusik kunne udfolde sig. Endelig har man støttet andre musikformidlende formål som udgivelsen af musiktidsskrifter, noder og grammofonplader.

De samme tendenser til spredning i musikformidlingsstøtten genfindes i fordelingen af de beløb, der fra kulturministeriets andel i tipsmidlerne anvendes til musikformål, og som andrager ca. 800.000 kr. om året, hvoraf dog ca. 300.000 kr. overgår til fordelingen gennem Den kulturelle Fond.

Omind således viljen til en decentralisering af musiklivet må siges at være til stede ved administrationen af de forhåndenværende rådighedssummer, sætter disse summers stærkt begrænsede størrelse grænsen for, hvor langt man kan nå i sine bestræbelser. Hvis dansk musikliv skal ophjælpes, så musikken kan få den plads i vort samlede kulturelle liv, som svarer til den betydning, som den har eller kan få for det enkelte menneskes personlige udvikling, må der ofres langt mere på musikopdragelsen og på musikformidlingen som helhed. De eksisterende rådighedsbeløb er for små og utilstrækkelige til at fyldestgøre de musikpolitiske mål, som er skitseret i det foregående, og som det foreliggende lovforslag forfølger.

Forslaget har imidlertid karakter af en ramme-lovgivning, der kan udfyldes efterhånden som be-

hovet tilsiger det, og de økonomiske forhold tillader det, og det er væsentligt at understrege, at den tilstræbte decentralisering forudsætter en aktiv indsats på lokalt plan fra kommuner og amtskommuner. I sit hovedsigte vil loven endvidere have tilbuddets karakter, således at det beror på en beslutning på lokalt plan, hvilke musikalske aktiviteter man vil fremme, og på kvaliteten af disse, i hvilket omfang de kan opnå støtte gennem loven. En gennemgribende koordinering på landsplan vil derfor være nødvendig i et snævert samarbejde mellem Statens Musikråd og de i loven forudsatte amtsmusikudvalg, som igen forudsættes at virke i tæt samarbejde med de enkelte kommuners kulturudvalg, kulturelle samråd eller lignende organer. Om dette samarbejde er der nærmere redegjort nedenfor i bemærkningerne til lovforslagets kap. 1.

Lovforslagets kap. 2 omhandler de områder inden for musikken, som skal kunne støttes. Når bortses fra tilskudsordningen til de etablerede orkestre, jfr. lovforslagets kap. 3, som er en videreførelse af allerede eksisterende tilskudslovgivning, og som har til forudsætning, at der gennem orkestrenes virksomhed formidles kendskab til det særlige orkesterrepertoire, er der ikke i forslaget støttebestemmelser for de enkelte musikgenrer. Statens Musikråd har i sit oplæg ønsket at opløse eksisterende skel mellem de forskellige former for musik, og at støtte alle aktiviteter, som kan bevistgøre forholdet til musikken som menneskelig udtryksform med særlig vægt på de nye frembringelser inden for alle genrer.

Der må vies musikundervisningen i og uden for skolen og amatørmusikkens forhold den største opmærksomhed. Man lægger derfor vægt på en forbedret musikundervisning i skolen og ønsker den frivillige musikundervisning i tilslutning til skolen udbygget mest muligt ud fra den erfaring, at det er i de unge år, at indlæringsevnen for musik i særlig grad er til stede, og at denne indlæring fremmer tilegnelsen også af andet undervisningsstof. I denne forbindelse finder man det væsentligt, at der igangsættes en egentlig musikpædagogisk forskning med det formål at give os en mere konkret viden om disse forhold. Musikundervisningen i og omkring skolen bør følges op af en uden for skolen eksisterende amatørmusikvirksomhed og sammen med denne danne fundamentet for en aktiv musikinteresse i befolkningen. Der lægges derfor vægt på opretholdelsen af folkemusikskolerne og på udviklingen af den aktive deltagelse i al amatørmusikalsk virksomhed.

Støtteområdet omfatter også – og ikke mindst –